

<sida1> Catechismi Predikan 1853. Den gamle Simeon sade till Maria Jesu Moder: Si denne [<denne> [upprepning](#)] är satt till fall och Uprättelse för mångom i Israel, och till ett tecken emot hvilko sagt varder.

Dessa gamle Simeons Ord, hafva blifvit fullkomnade både i Frälsarens tid, och så Allt igenom ända till vår tid: Hvarhändst den fullvuxne Jesus af Nazaret börjat Lära och predika, har han blifvit å ena sidan <sida2> hatad och förföljd af verlden, för hvilken han blifvit satt till fall; emedan den blinda verldshopen genom Frälsarens Lära måst falla djupare i afgrunden, genom det andeli[ga] hat, som i och genom den lefvande Christen[-]domen blifvit Upväckt i den Gudlösa hopens hjertan. Det andeliga hatet har uti den Gudlösa hopens hjertan Upväckt en grufvelig blodtörstighet: och likasom den kongl. horan icke kunde få någon samvets frid, förr än Döparens hufvud bars in på ett fat, så kan icke heller den andeliga horan få någ[on] Samvets frid, förr än chris<sida3>tus och hans Nazareniska parti blifvit Utrotadt Med Eld och svärd[.] Detta andeliga hat har grodt i fiendernas hjertan ifrån Christen[-]domens första början och Allestädes, hvarest Chr[isti] Lära blifvit så predikad att den nått det förderfvade Mennisko hjertat, har den å ena sidan Upväckt hat och förbittring, å andra sidan har den hos några få troende själar Upväckt en brinnande kärlek till Frälsaren. För dessa få har Christus blifvit satt till Uprättelse: Men de sanna Christna hafva i alla tider varit få till antalet emot den stora verlds hopen <sida4> som farit efter att döda Christum. Dessa <sida5> få själar hafva blifvit hatade och förföljde af den stora verldshopen. Men Alldrig har verlden kunnat öfvertygas om sitt djefvulska mord[-]begär: redan Judarne ville afskulda sig den beskyllningen, att de ville döda Christum; ty när Christus sade till Judarne: I faren efter att döda mig, låssade de icke höra dessa ord: de nekade bort sin egen mordlust och sade: ho far efter att döda dig? Också har det andeliga ha[-]tet till de Christna <sida6> Uppenbarat sig som ett Samvets kraf; eller som en helig plikt, att utröta [utrota] kättarena. den lefvande Christen[-]domen har Uppenbarat sig för verlden som en villfarelse, eller som ett ohyggligt svärmeri, som borde Utrotas med Eld och svärd. Men den Döda Tron har alldrig ådragit sig något hat eller någon förföljelse af verlden. Den döda Tron har verlden anammat; Den döda Trons As har varit en söt lukt för verldens dygdemönster, emedan den döda Trons anhängare låter alla menniskor fara <sida7> i frid till Helvetet. Den som har en död Tro i peruken, oroar ingen menniskas samvete. Han låter hvar och en rusa fram till sitt eviga förderf. ingen varnar han för faran att råka i Själavåda; Han vill icke störa den falska Samvetsfriden hos någon, och derföre blir den döda Trons anhängare prisad af verlden, Han blir ansedd för en rätt Christendom: Men den lefvande Christendomen, blir ansedd för svärmeri och vidskepelse. Om vi nu Uprepa den gamle Simeons ord: si denna [<denne> [upprepning](#)] är satt till fall och Uprättelse för <sida8> för mångom i Israel och till ett tecken emot hvilko sagt varder, så finna vi att dessa den gamle Simeons ord äro fullkomnade icke allenast i Frälsarens tid utan äfven i de första Christnas tid, samt i Luthers tid, ja ännu i vår tid fullbordas denna Profetia dagligen, hvar händst den lefvande Christendomen <sida9> Uppenbarar sin kraft att omska[-]pa mennisko[-]hjertat. Der måste alla Christendo[-]mens förföljare falla djupare i afgrunden

emedan det andeliga hatet gör dem blinda och döfva för Alla förnuftiga föreställningar. Ge[nom] det Andeliga hatet börjar Orma ettret att fräsa i alla deras ådror. De kunna icke tänka på annat än häm[n]d och förföljel[-]se: de kunna icke få någon samvets<sid10>frid, innan de fått läska sin törstiga strupe med människoblod. Men å andra sidan har Christus blifvit satt till Uprättelse för dem, som anamma Christendomen, som låta sig Uplysas af Christendomens Ijus, som blifva omvände och pånyttfödde genom christen[-]domen: för dem är Christus satt till Uprättelse. Men huru många äro de, som anam[-]ma Christendomen så, att de bli omvände och <sid11> pånyttfödde: de äro icke många, Thy redan i Apostlarnes tid, då de christna voro mest ifriga att predika om[-]vändelse och bättring för den sorglösa hopen, var det knapt en bland Etthundrade som trodde på Frälsaren: Och just derpå har den otrogna hopen grundat sitt omdöme om de Nazareners [[<svärmeri> överstrykt ord](#)] parti, att de äro så få, som bekänna sig till Christendomen hvaremot den stora hopen med Presterna och Fariseerna i spetsen, mena sig vara Guds bästa vänner: ty det skulle vara orimligt, om Gud som är allsmächtig <sid12> skulle hafva förskjutit hela den öfriga delen av verlden, och endast de Nazareners parti som icke är annat än ett försmädligt Läsarpack, skall nu vara Gudi behagligt. Nei; det kan icke vara möjligt, säger det stora Förnuftet, det kan icke vara möjligt, att Gud skal hafva förskjutit de största män i verlden som lefvat ärligt, dygdigt och gudfruktigt; det kan icke vara möjligt, att Gud skall hafva förskjutit hela den öfriga delen av verlden, hvarest <sid13> de flesta likväl lefva, hederligt och anständigt, det kan icke vara möjligt säger det stora Förnuftet, att Gud skall tycka om det Nazareniska partiet, som består af svärmare, Egenrättfärdige skrymtare och villoandar. Nej säger den hederlige krögaren: Jag skall visa Gud midt för näsan, att jag kan stå burken och lefva dygdigt. Jag har ingen bedragit, Jag har ärligt förtjent min Egendom: Och Jag[,] säger den nyktra fyllhunden: Jag har icke stulit ett enda runstycke af någon, jag har ärligen förtjent min supstyfver, och den angår ingen huru jag lefver: Och jag[,] säger den dygdiga horan, Jag har <sid14> ärligt förtjent min 12 skilling; och det angår ingen huru jag lefver, jag skall sjelf svara för mina gerningar: Och Jag[,] säger den ärliga tjufven; Jag har af ingen stulit, jag har ingen bedragit. Jag har ärligen förtjent min Egendom. Och Jag[,] säger svärjaren och slags kämpen; Jag har alldrig svurit[,] alldrig har jag varit i slagsmål med någon. Och nu ropa alla med en mun, nemligen den hederlige krögaren[,] den nyktra fyllhunden, den dygdiga horan, den ärlige tjufven, och den saktmodige slags[-]kämpen: alla <sid15> dessa ärliga, hederliga, dygdiga och Gud[-]fruktiga människor ropa med en mun: till Helvete med svärma[-]rena; Dessa Egenrättfär[-]dige, skrymtare och villoandar, som kalla sig för christna, understå sig att fördöma hederligt folk till Helvetet. Det är alldeles oerhört; det är ingenting annat, än en odräglig andelig högfärd som drifver dem, att fördöma hederligt folk. Och nu besluta Alla [[<hederliga> överstrykt ord](#)] den hederlige krögaren, den nyktra fyllhunden[,] den dygdiga horan, den ärlige tjufven, den saktmodige slags[-]kämpen, alla dessa ärliga, hederliga, dygdiga och Gudfruktiga med[-]lemmar af denna verldenes Guds Församling <sid16> draga fram Stefanus in[-]för kyrkorådet; de måste anklaga honom för vill[-]farelse och kätteri: ty Christendomens fiender, både Judar och Hedningar, kunna omöj[-]ligen tåla

det Nazareniska svärmeriet; de måste skaffa sig samvetsfrid till hvad pris som häldst och liksom vore deras själar icke tillräckligt renade i Drakeblodet, måste de söka sin rening i de christnas blod: De måste Alltså anlita den ver[[I](#)]dliga lagens magt för att hämnas, Och när de sålunda förfölja Jesu Lärjungar, med den verldsliga lagens magt, då tro de sig göra Gudi en tjenst dermed. Och hvilken Gud är det, som blir för[-]sonad genom Verldens hat till de christna? Monne det icke vara denna verldenes Gud, som varit en mandråpare [<sida17>](#) ifrån begynnelsen? Den stora hopen, som består af hederliga krögare, nyktra fyllhundar[,] dygdiga horor, och ärliga tjufvar, måste slutligen [[slutligen](#)] släcka sitt hat i de Christnas blod, ty de kunna icke få någon samvetsfrid, innan deras sjä[-]lar blifvit renade i de Christnas blod. Just denna omständighet bevisar, att deras själar icke blifvit tillräckligt renade i Drakeblodet. Men just genom dessa mordger[-]ningar, genom förföljelsen emot de christna, falla de ännu djupare i afgrunden och sålunda blir den gamle Simeons profetia Upfyld då han säger: Si denne är satt till fall och Uprättelse för Mången i Israel. Låt om oss nu betrakta hu[-]ru Christus är satt till Uprättelse för mongen i Israel. Oaktadt den rätta christendomen är hatad och förföljd, oaktadt den [<sida18>](#) blinda verldshopen försöker med all magt att utrota den lefvande christendomen, finns det likväl en och annan själ, som icke kan annat än gråta och jämra sig, när han ser, huru jämmerligen den store Korsbäraren blir hatad och förföljd af Verlden. Det finns några få bedröfvade själar, som stå med blödande hjertan midt framför den törne[-]krönte Konungen, de höra honom ropa i sin andeliga nöd: min Gud[,] min Gud[,] hvi hafver du öfvergifvit mig. Dessa få själar våga dock icke Uplåta sin mun till den store Korsdragarens försvar, medan de sjelfva tåras af sorg, hopplöshet och förtviflan. Medan Deras Frälsare ligger i grafven, måste de gråta och jämra sig; de måste hålla sig inom lyckta dörrar[.] [<sida19>](#) Ibland dessa gråtande och sörjande Jesu Lärjungar har Maria Magdalena den största sorgen. Hon har förlorat sin Frälsare; Hennes Frälsare är begrafven uti den döda Trons graf. Hon kan icke få någon frid på grafvens brädd. Ack! om hon ändock kunde finna Jesu Leka[-]men. Om hon visste, hvar och till hvilket rum Hans Heliga Lekamen är förd, skulle hon vis[s]t skynda sig bort ifrån den tom[m]a grafven, hvarest endast svepningen återstår; hon skulle ännu en gång utgjuta sina välluktande smörjelser uti de färska såren. Hon skulle tvätta dem med sina tårar, liksom hon i lifstiden tvättat [<sida20>](#) den heliga mannens fötter med sina Tårar. Men då hon icke kan få se de färska såren[,] så måste hon dö af sorg och förtviflan. Ack huru tungt det är för Maria Magdalena att lefva i verlden, när hennes himmelska vän och välgörare är icke Allenast dödad, utan äfven borttagen ifrån grafven: hon kan icke få någon tröst af någon, hvarken af de sörjande Lärjungarne, som sjelfva gråta och jämra sig i förtviflan[.] Ejheller af Joseph och Nikudemus som väl äro denna verldenes dygdemönster [<sida21>](#) men kunna dock icke gifva någon tröst åt sörjande Jesu vänner; Om Joseph och Nikudemus icke göra narr af den sörjandes Tårar, så kunna de icke heller trösta Någon sörjande Jesu vänn: till de öfversta Presternas ledning vågar hon icke anförtro sin bedröfvade själ, ty hon vet väl hvilken tröst Judas fick af dem. Den sörjande själen har ingen vän i himmelen[,] på Jorden, eller under Jorden, att vända sig till. Alltså måste hon gråta på grafvens bredd; och klaga för den okände:

de hafva tagit min Herra bort, och Jag vet icke hvar de hafva lagt honom. Monne icke <sida22> den Korsfäste och Törne Krönte Konungen vara den enda, som kan trösta den sörjande Maria? Är icke Christus satt till Uprättel[-]se för dem som gråta och jämra sig? Om verlden smädar dina tårar, om verlden förargas öfver ditt rop efter Frälsaren: Om verldens dygdiga Fariseer kalla dig för skrymtare, kättare[,] svärmare och villoande; Om du måste dölja dina tårar för verlden och qväfva dina sukkar för dem, som smäda[,] hata och förfölja Jesu sörjande Lärjungar: Hvilken annan en den Törnekrönte kan i detta fall hugsvala ditt sörjande <sida23> Hjerta? Den dygdiga horan finner alltid nå[-]gon, som tröstar henne; ty mister hon en älskare så finner hon väl nå[-]gon annan i stället. Den nyktra fyllhunden, kan också finna Någon, tröst i sin stora bedröfvelse; ty är hans flaska tom, så finner han väl Alltid någon som fyller på hans tomma och ihåliga Gud; den hederliga Krögaren kan också finna tröst i bedröfvelsen <sida24> ty mister han en fyllhund, så får han Alltid någon Annan i stället; Men för Maria [<Maria> [upprepning](#)] Magdalena är det svårare att finna någon som kan hugsvala hennes blödande hjerta: När människan kommer i det själa[-]tillstånd, att hon söker efter Frälsarens Lekamen, utan Att finna den, då kan ingen människa trösta henne. När en bedröfvad själ fallit så långt eller så djupt i förtviflan, att hon icke har något hopp mera, att få se den TörneKrönte Konungen, hvarken lefvan[-]de eller död; då har den sörjande själen <sida25> kommit så långt i förtviflan, att hon icke kan lefva längre. Då behöfver hon verkligen se den Törne Krönte Konungen lefvande; hon behöfver verkligen gripa sig fast i hans knän, om hon icke skall blifva förlorad. Men så långt i sorg och förtviflan kan ingen annan komma än Jesu rätta Lärjungar[,] när deras Frälsare blir död i deras hjertan, så att de icke känna någon verkan af hans nåd; När de förlora Allt hopp om Frälsning: och måste ändå såsom hatade och förföljde af Verlden, hålla sig innom lyckta dörrar: då är den döda Tron för<sida26>svunnen: då är människan utan hopp i verlden[,] utan hopp i lifvet, utan hopp i döden. Och i detta själs[-]tillstånd kan Frälsaren blifva lefvande; Maria kan i detta tillstånd beveka sjelfva Döden att släppa opp hennes förlossare. Och för sådane själar är Frälsaren satt till Uprättelse[.] Men detta är också ett tecken emot hvilko sagt varder. Ty så snart verlden får se den lefvande Christendomens verkningar, blir han desperat, och säger[:] detta är ett ohyggligt svärmeri. Det kan passa för stora brott[-]slingar, att gråta och jämra sig, men icke för hederligt folk. <sida27> Redan i christendomens första början föreföll den såsom svärmisk och misstänkt. Den föreföll de visaste och förståndigaste män såsom ett ohyggligt svärmeri. Och ännu mer måste den lefvande Christendomen i våra tider förefalla, de visaste och Förståndigaste män i Verlden såsom ett ohyggligt svärmeri. Ty i våra tider har verlden blifvit 10 gånger visare och förståndigare än den var i Apostlarnes tid. I våra tider har Uplysningen stigit till en otrolig grad af andelig dumhet och förblindelse, i synnerhet sedan spritången hunnit ända till hjessan <sida28> af Förnuftet; derigenom har Verlden fått den rätta Uplysningen: En utsupen Trashank har derigenom fått det ljusaste hufvud i Verlden. Krögaren har derigenom fått Fariseernas klara ögon, att se igenom fingrarna med alla fyllhundar; hvilka han anser för de bästa Christna i verlden, emedan de inbringa en fyrk[?] i Judas pungen. Men så har också Krögerskan genom

spritången fått Fariseernas klara ögon, att se igenom skrymtare[-]nas svarta själar, emedan hennes egen själ är renad i det renaste drakeblod. <sid29> Genom den Uplysning som spritången gifver har Embets och tjenste mannen fått Farise[-]ernas klara ögon, att se igenom fingrarne med både Krögare och fyllhundar. Och slutli[-]gen har äfven den dygdiga horan fått den Uplysningen, af sitt eget boletis vin att hon icke behöfver bigta sig för någon. hon kan nu stiga in i him[-]melriket, utan ånger[,] utan bättring, utan omvändelse, utan ny[-]födelse: och om någon skulle vilja påminna henne om hennes fåfång[-]liga, högfärdiga, och lätt sinniga lefverne, så svarar hon fräckt: det angår ingen huru jag <sid30> lefver; jag skall sjelf svara för mina gernin[-]gar. Och så säga alla som en stolt anda hafva, ända till dess den svarta Döden kommer och kramar deras trolösa hjerta: då skickar en del efter Presten och en del skickar efter Doctorn, en del skickar efter någon quacksalvare; Men endast Maria Magdalena och [<och> **upprepnig**] de sörjande Lärjungarne längta efter Frälsaren, och gråta på grafvens brädd, till dess den Korsfäste och Törne Krönte Konungen står Upp ifrån de döda och visar sig [<lefvan> **upprepnig**] <sid31> lefvande. Gråt Maria, på Frälsarens graf! Du har många fiender omkring dig, som göra narr af dina Tårar, och gäckas med ditt hjertas öm[m]aste känslor. Du har några bröder och systrar i lifvet som sörja och gråta och jämra sig jämte dig. Men du har endast en vän i himmelen, som kan hjälpa dig ur själa nöden. Är nu denna vännen <sid32> död i ditt hjerta? eller ligger han i grafven under [<den> **överstrykt ord**] Egenrättfär[-]dighetens hårda marmorsten? O! Nej; han är icke i grafven; han är Upstånden: Ser du icke de hvitklädda Englar, som sitta i grafven. Ser du icke deras hvita händer, som de räkka emot dig? Ser du icke! Den ena är Dödens Engel som väntar på dig: Han är färdig att taga emot Dig, när Du stiger ner i grafven. Ser Du icke Maria! Den andra är lifsens Engel, som är färdig att föra Din själ i Abrahams sköte; Men först måste Du skåda den Korsfäste Den Törnekrönte Konungen, som <sid32> står bakom dig: kanske har Du vändt ryggen till honom? kanske har Du så mycket vatten i dina ögon, att Du icke känner honom, kanske har Du så stor otro i ditt hjerta, att Du icke kan tro dina egna Ögon. Men rösten[,] den kända rösten, måste väcka dig utur din synvilla. Du måste känna igen den milda stämman som kallar dig vid namn. Gack nu Maria till Hans bröder, och förkunna dem att Herren är Upstånden, att alla Hans lärjungar, som gråta och jämra sig öfver hans död, skola få se honom; Men Hans fiender skola icke se <sid33> honom hvarken lefvande eller Död; hvarken i Himmelen eller på jorden, Hvarken i denna eller den tillkommande verlden, utan på Do[-]medag skola [<skola> **upprepnig**] de med förskräckelse se hans brinnande Ögon, och då skola de ropa till Bergen[:] faller öfver oss och till högarna skyler oss för Hans ansigte som sitter på Stolen. Amen. Och den som vinner, uti den stora kampen, som är emellan Michael och Draken, han skall få lifsens krona. Amen!